

Joel Muñoz, activista informàtic a qui demanen 18 anys de presó: «No deixaré que em vegin rendit»

Aquest noi de Vila-rodon va rebre al 2018 la visita de la Guàrdia Civil a casa seva i li van requisar tots els seus equips

Joel Muñoz, veí de Vila-rodon, té sobre seu una petició de 18 de anys de presó. | Cedida

Les seqüeles jurídiques del referèndum de l'1 d'octubre i totes les mobilitzacions que se'n van derivar no se ceneixen als 9 presos polítics més coneguts. Joel Muñoz és un veí de Vila-rodon i actualment membre de la Federació Anarquista de Catalunya (FAC) que el passat 27 de febrer de 2018 va rebre la visita a casa seva de nou agents de la Guàrdia Civil. Entre d'altres van prendre-li tot el material informàtic i van emportar-se'l detingut, acusat de presumptes delictes de danys informàtics i revelació de secrets, així com de formar part de l'*OpCatalonia* que protestava mesos després contra la repressió de l'estat espanyol.

Concretament, entre els mesos de desembre de 2017 i febrer de 2018 l'acusen d'haver atacat webs d'associacions d'empresaris, el d'un ajuntament i el d'una universitat, així com altres llocs web d'índole diversa. En total, deu adreces que s'indiquen en el sumari amb la data de cada presumpte atac. El darrer va ser el mateix 27 de febrer de 2018, quan se'l van endur detingut.

Havent passat ja tres anys, aquest jove de 23 anys explica en una entrevista a **NacióTarragona** que a banda de no haver-li tornat res del material requisat tampoc no li han notificat quan serà el seu judici. Fins i tot el seu antic compte a Twitter (<https://twitter.com/AnonXeljomudoX>) continua embargat per la Guàrdia Civil. La Fiscalia li demana 18 anys de presó i 10.800 euros de multa, així com prohibir-li exercir professionalment al sector de la ciberseguretat, per al que estava

estudiant. Donat que la pena no és precisament petita, Muñoz ara mateix es troba sense poder encaminar la seva vida, a l'espera de quina sigui la decisió judicial.

A més a més, per costejar les despeses de la defensa necessiten recollir més de 20.000 euros i per a això el seu grup de suport ha encetat una campanya (<https://twitter.com/JAbsolucio/status/1367799765308674054>) i entre d'altres coses venen samarretes i recullen donacions. Tot i haver-ho sol·licitat, l'associació de Foment de la Caixa de Solidaritat (<https://caixadesolidaritat.cat/index.html>) encara no ha col·laborat en aquest cas ni tampoc no han respost a les reiterades reclamacions efectuades.

- Els agents van arribar a casa vostra el 27 de febrer de 2018. Com va anar?

- Van començar a mirar coses, s'emportaven l'ordinador i el fiscal ho anava apuntant tot. Mentrestant, feien bromes sobre Madrid, que m'enviarien cap a l'Audiència Nacional. Em van traslladar a la comandància de la Guàrdia Civil de Tarragona i hi vaig estar més de 48 hores. Allà dins, no em vaig assabentar ben bé de què passava. El que passa és que abans mai vaig rebre cap carta de l'administració de justícia i estava sense lletrat d'ofici.

- Per què lluiten els activistes digitals d'aquesta manera?

- Per posar un exemple, quan fas acció directa -fas una pintada en un banc, llences una pedra en una manifestació...- jo em pregunto: estàs fent mal al sistema? Sí, és clar. Però l'afectació no arriba al nivell del que pot fer una persona una hora davant d'una pantalla. Aquesta acció directa digital, la dissidència informàtica, està en creixement, és incontrolable. Els xavals creixen amb un mòbil a la mà, hi ha jocs per a nens de 3 anys. Espero que en el futur els atacs informàtics estiguin emparats en el dret a vaga com els piquets.

- Fins ara quins suports has rebut?

- Inicialment, del CDR de Vila-rodonà, que és el meu poble, i del CDR de Valls, fora d'allí no tenia res, estava una mica sol. Ja a mitjans de 2019 em van contactar des de Via Independència (<https://twitter.com/viaindepen?lang=ca>). Després hem rebut el suport d'Òmnium i l'ANC, han fet alguna xerrada. A banda, hi ha els partits polítics. Tots els independentistes, anarquistes, comunistes, la gent, m'han donat suport. Les organitzacions, poques. Últimament, la CNT-AIT, les seccions de Barcelona i Madrid. Tot el que sigui institucional, partits polítics, poca cosa.

- Han posat la seva vida en pausa. Què significa això a nivell personal?

- És dur, però porto ja més de 3 anys. No és per romantitzar la repressió, però l'ésser humà ho normalitza tot. No deixaré que em vegin rendir. Tenia pensat fer pràctiques i treballar al sector de la ciberseguretat, ara no puc. Al principi tampoc no sabia si podia començar projectes a mig termini. Volia treure'm el carnet de moto, fer un curs de 2 anys, però... No puc fer plans de futur.

- En cas que finalment entrés a presó, com veu la distinció entre presos polítics de l'1-O i la resta de persones que han acabat entrant a la presó?

- És una distinció moderna. Els presos polítics al 1936 eren fins a 70.000, eren tots presos polítics. Han canviat el significat de la paraula. Si és algú que ha fet un acte per les seves idees i se'l reprimeix per aquestes idees, sigui polític o no sigui polític, ho serà. Jo no ho soc perquè estic fora, però si entro a la presó per les meves idees ho seré.